

10 e Kamer

Nr. 168/03
VAN HET PARKET

Nr. 96241
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

9 december 2005

not. 66.97.1432/99 van het Openbaar Ministerie en als vrijwillig tussenkomende partij:

het college van burgemeester en schepenen van , met kantoren

tegen:

1.Nr. metaalbewerker, geboren te
op wonende te
van Turkse nationaliteit.

2.Nr. zonder beroep, geboren te
op wonende te van Turkse
nationaliteit.

Verdacht van:

De eerste en de tweede:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek.

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder

voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in

casu

door op het terrein, gelegen te _____ en kadaster
gekend onder _____ in eigendom toebehorende aan
_____ hoger vernoemd

- slopen achterbouw;
- volledig dichtbouwen van gelijkvloerse verdieping met een plat dak voorzien van koepels;
- realiseren van nieuwe trapopening naar eerste verdieping met nieuw gemaakt trapgat;
- maken van afzonderlijke toegang van bovenverdieping;
- wijziging van benedenvoorgevel (gewijzigd door een raam op lagere schoot en twee deuren);

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 1 mei 1999 (stuk 8) tot en met 30 april 2000

de feiten onder de telastlegging A thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1,2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu

1. door op het terrein, omschreven onder de tenlastelegging A (de werken vermeld onder sub A)

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 1 mei 2000 tot 15 mei 2001

2. en de sub A en B.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te _____ in de periode gaande van 15 mei 2001 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 11 september 2002

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-5°, 147, 148, 154 tot en met 157 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), handelingen, werken of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de

bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding, terzake met betrekking op het terrein gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan hoger vernoemd, hiernavolgende handelingen, werken of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met de bekrachtigingsbeslissing dd. 10 september 1999, namelijk

1. verder afwerken van de voorgevel;
2. handelsruimte en toiletten werden verder afgewerkt (stuk 48).

te herhaaldelijk in een periode tussen 1 mei 2000 en 15 mei 2001.

D. Bij inbreuk op de artikelen 64 en 68 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijk ordening en de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 66 en 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staken, de bekrachtigingsbeslissing, namelijk de bekrachtigingsbeslissing dd. 10 september 1999 op het terrein en de uitgevoerde werken zoals vermeld in sub C.

te herhaaldelijk in een periode tussen 10 september 1999 en 30 april 2000.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 3 december 2002, 21ste kamer, rechtdoende bij verstek, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B1, B2, C en D samen tot een hoofdgevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van € 2 000.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op € 10 000.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B1, B2, C en D samen tot een hoofdgevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van € 2 000.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op € 10 000.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft de uitgesproken hoofdgevangenisstraf van 3 maanden in hoofde van en wat betreft de uitgesproken hoofdgevangenisstraf van 1 maand in hoofde van telkens zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf

heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagden verplicht
zijn elk een bedrag van € 10, verhoogd met veertig decimes, aldus telkens gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden solidair
tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 69,68, meer de betekeningskosten van huidig vonnis.

Legt de veroordeelden eveneens
elk een vergoeding op van € 25 in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING :

Beveelt het uitvoeren van aanpassingswerken overeenkomstig de vordering van het College van burgemeester en schepenen van en
en meer bepaald door op het gelijkvloers een buitenruimte van 30 m² te maken door de achtergevel terug naar voor te brengen, en dit binnen een termijn van 4 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis.

Veroordeelt ieder tot het betalen
aan het College van Burgemeester en Schepenen van en
aan het Openbaar Ministerie van een dwangsom van € 123,95 per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd.

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 31 december 2002 door de beklaagden tegen alle schikkingen.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting:

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,

dit alles in het Nederlands uitgezonderd de gezegdes van beklaagden, die zich hebben uitgedrukt in de Turkse taal en werden bijgestaan door een door het Hof aangestelde tolk die de door de wet vereiste eed heeft afgelegd.

Voor de vrijwillig tussenkomende partij verschijnt niemand, noch iemand in de persoon van een advocaat.

*

*

*

1.1. Het dossier werd slechts in zeer beperkte mate geïnventariseerd en genummerd wat betreft stukken van het opsporingsonderzoek (tot stuk 76) en niet genummerd wat betreft de stukken van de rechtspleging; de stukken worden door het Hof verder genummerd vanaf 77 tot 90. Over al deze stukken werd tegenspraak gevoerd.

1.2. De hogere beroepen van de beklaagden werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

1.3. De beslissing nopens de straf door de eerste rechter uitgesproken lastens de eerste beklaagde is onwettig; rekening houdend met diens eerdere veroordeling tot een gevangenisstraf van 2 jaar kon de eerste beklaagde immers geen uitstel van de tenuitvoerlegging meer genieten.

2. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient te worden verbeterd als volgt:

- telastlegging A:

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, strafbaar gesteld door de art. 66 (1°, 2° en 5° lid) 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in

casu

door op het terrein, gelegen te ten kadaster
aekend onder in eigendom toebehorende aan
hoger genoemd

- het slopen van de achterbouw;
- het volledig dichtbouwen van gelijkvloerse verdieping met een plat dak voorzien van koepels;
- het realiseren van nieuwe trapopening naar eerste verdieping met nieuw gemaakt trapgat;
- het maken van afzonderlijke toegang van bovenverdieping;
- het wijzigen van de benedenvoorgevel (gewijzigd door een raam op lagere schoot en twee deuren);

te van 1 mei 1999 tot en met 30 april 2000.

- telastlegging B:

Bij inbreuk op art. 99 § 1, 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, 1ste lid 1°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei-1999(B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu,

1. door de onder A vermelde werken verder te hebben uitgevoerd,

te van 1 mei 2000 tot 15 mei 2001.

2. door de onder A en B.1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

te van 15 mei 2001 tot 11 september 2002,

- telastlegging C:

*Bij inbreuk op artikel 154, strafbaar gesteld door de artikelen 146, 5° en 147 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), handelingen, werken of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding, terzake met betrekking op het terrein aekend te ten kadaster aekend
onder in eigendom toebehorende aan
hoger vernoemd, hiernavolgende handelingen,
werken of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met de bekrachtigingsbeslissing dd. 10 september 1999,*

namelijk:

- a. het verder afwerken van de voorgevel,*
- b. het verder afwerken van de handelsruimte en de toiletten,*

te van 1 mei 2000 tot 15 mei 2001.

- telastlegging D:

Bij inbreuk op art. 71, 1° lid, strafbaar gesteld door art. 71 laatste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staken, de bekrachtigingsbeslissing of de beslissing van de voorzitter, ter zake de bekrachtigingsbeslissing van 10 september 1999, door de uitvoering van de werken vermeld onder C,

te van 10 september 1999 tot en met 30 april 2000.

Van deze aanpassingen werd aan de beklaagden kennis gegeven. De aldus verbeterde telastleggingen hebben betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3. Zoals aan de beklaagden werd gesignaleerd maken de onder A en D te last gelegde feiten thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1° en 154, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 5°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S.29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het sub B.2 te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in woongebied, geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De strafvordering met betrekking tot de verbeterde telastlegging B.2 is niet langer ontvankelijk.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A, B.1, C en D, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de beide beklaagden bewezen.

5. De feiten die aan de onderscheiden bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit, waarop de zwaarste straf dient te worden toegepast, deze bepaald in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap, in het bijzonder deze van de buurt, bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij bij een hele reeks werken totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang. Een bevel tot staken van de zonder vergunning uitgevoerde werken, regelmatig bekrachtigd door de burgemeester hebben zij zonder meer naast zich neergelegd om de overheid voor een voldongen feit te plaatsen.

De hierna uitgesproken onderscheiden geldboetes voor de eerste en de tweede beklaagde vormen daarom een nog noodzakelijke bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden. De geldboete voor de eerste beklaagde is hoger gelet op zijn gerechtelijk verleden en het feit dat hij ter zake de initiatiefnemer was. In het voordeel van de beide beklaagden houdt het Hof rekening met het feit dat zij inmiddels aanpassingswerken hebben uitgevoerd.

Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigd, € 25 bedraagt.

6. Bij brief van 8 november 2005 heeft de raadsman van het college van burgemeester en schepenen van _____ dat voor de eerste rechter

vrijwillig is tussengekomen, meegedeeld "dat het college niet meer tussenkomi ; gelet op de context waarin dit wordt gemeld, meer bepaald de verwijzing naar de vaststellingen van de bouwpolitie in verband met het creëren van een tussenruimte van 30 m² tussen de gelagzaal en de achterbouw en de eerder geformuleerde herstellvordering, moet dit worden geïnterpreteerd als het niet langer handhaven van de herstellvordering.

OP DEZE GRONDEN,

**Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak ten aanzien van de
beklaagden en bij verstek ten aanzien van de vrijwillig tussenkomende
partij,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38, 40, 41, 65, 66, 100 strafwetboek,

162, 182, 190, 194, 210, 211 Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het KB van 19 december 2003,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

ontvangt de hogere beroepen en er ten gronde over beslissend:

doet het bestreden vonnis te niet en opnieuw beslissend:

verbetert de kwalificatie van de feiten te last gelegd onder A, B.1 en 2, C en D zoals hiervoor onder 2 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B.2 niet langer ontvankelijk,

veroordeelt de beklaagde voor de verbeterde telastleggingen A, B.1, C en D samen tot een geldboete van € (400, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 983,15 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

veroordeelt de beklaagde voor de verbeterde telastleggingen A, B.1, C en D samen tot een geldboete van € (200, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 991,57 of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

stelt vast dat het college van burgemeester en schepenen van zijn herstellvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom niet handhaaft; zegt dat de vrijwillig tussenkomende partij haar kosten zelf dient te dragen,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze op € 194,98 in eerste aanleg (uitgifte en betekeningkosten van het vonnis inbegrepen) en op € 102,33 in hoger beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf en laat de kosten van de tolk ten laste van de Staat.

Kosten:

Afschriften:	34,20
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	28,83

93,03

+ 10 % : 9,30

Totaal :€ 102,33

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **9 december 2005**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van ☐ nietige lijn(en) en ☐ nietige woord(en);